

JAZZ IN DE KERK

DOOR: STEFAN KOPPENAAAL

Op 12 februari jl. verzorgden Fapy Lafertin en Paulus Schäfer samen met contrabassist Matheus Nicolaiewsky een mooi zondagmiddagconcert in Bergen. Redacteur Stefan Koppenaal was daarbij en maakte het volgende verslag.

De organisatie van dit concert was in handen van Stichting Alhambra, die over het algemeen klassieke gitaarconcerten organiseert. Recent zijn daar ook jazzconcerten aan toegevoegd, dus, houd hun website in de gaten: <https://stichtingalhambra.nl/>

Dit concert werd bij mijn weten niet breed geadverteerd binnen de Nederlandse gypsy jazzwereld, maar toch zat de Ruïnekerk in Bergen (Noord-Holland) aardig vol met een mix van gypsy jazzliefhebbers en in gitaarmuziek geïnteresseerden uit de buurt. Misschien dat deze kruisbestuiving zelfs nog wat nieuwe leden voor onze stichting op kan leveren. Dat ik er zelf bij was, was te danken aan de korte lijnen: één van de organisatoren (Ruud van Enter) komt ook regelmatig op het Zonnegloren-evenement te Sellingeren, zodat Belinda Ebeling Koning ervan op de hoogte was, en dankzij haar ik ook.

Bijtijds aanwezig scoorden Belinda en ik een plek op de eerste rij, waar de akoestiek prima was. Achteraf hoorde ik van publiek achterin dat de akoestiek daar wat onduidelijker was. Een beetje kerk voegt natuurlijk de nodige galme toe.

De heren openden met Coquette, terwijl ze zich bij de aankondiging afvroegen of dat nou wel of niet een compositie van Django zelf was. Een jazzliefhebber hielp ze na het concert uit die droom (het nummer werd in de USA geschreven voor Johnny Green and Carmen Lombardo). Verder kwam er veel geïjkt repertoire voorbij, maar bijzondere vermelding verdienen de mooie intro's die Paulus maakte voor Seul çe Soir en If I Had You. En

de intro van Fapy voor Mélodie au Crépuscule. De heren hadden het erg naar hun zin en speelden zichtbaar met plezier. Fapy meer akoestisch klinkend door versterking met een microfoontje, Paulus wat elektrischer klinkend door wat waarschijnlijk het veelgebruikte Bigtone-element was. Paulus had zich bovendien het thema van Fapy's nieuwe snelle jazzwals Cinzano eigen gemaakt; het resultaat is terug te vinden op Youtube.

Zigeunergitaristen staan over het algemeen niet bekend om hun voorliefde voor zingen, met uitzondering van Dorado Schmitt, Titi Bamberger en Johnny Rosenberg. In dit geval werd Belinda erbij gehaald voor het vocale gedeelte. Overtuigend bracht ze de zigeunerwals Tu Djajal en tevens Smile, een mooie ballad, gecomponeerd door Charlie Chaplin.

Wat mij als gitarist vooral bijbleef, is de diversiteit van de slagjes (ritmegitaar) die Fapy Lafertin toepaste. Er is niet slechts één La Pompe, er zijn eindeloze variaties mogelijk door accenten, noten kort of lang laten duren, wel of geen opslag voor de eerste tel om een drummer op een snare met brushes te imiteren. Fapy kiest voor elk nummer de daarvoor meest geschikte slag. De solistische kwaliteiten van beiden zorgden voor mooie melodieën, Paulus met iets meer noten en Fapy iets lyrischer. Ook Matheus Nicolaiewsky kreeg meermalen de gelegenheid zich in bassolo's uit te leven.

Met de muzikanten en leden van de organisatie rondden Belinda en ik de avond mooi af in een nabijgelegen restaurant. Op naar het volgende concert!

